פד.

עה א מיי׳ פ״ב מהל׳ שבת טוש"ע או"ח סי מעיף ג:

לעזי רש"י

פוטיי״ש. חולדה. כניי"ל ופיניי"לו. בד י וכבי ין. נוצה של כנף או זנב. פושוי״ר. מעדר. אישטרנגילו"ן. בו"ן מלנ"ט. . דלקת שקדים מוגלתית.

רבינו חננאל ועוד א"ר מתיא בז חרש

החושש רפיו מטיליו לו נפשות וכל ספק נפשות דוחה את השבת. ר' יוחנו חש בצפרינא, פי׳ כאב השינים, עבדא ליה ההיא . ממרוויהא סמא יוה חמישי מאי, אמרה ליה לא צריכת, . ואי איצטריכנא מאי. דלא מגלית, אישתבע לה אלהי ישראל לא מגלינא. שבועתו[.] דלעמו ישראל מגלינא. וכתר דאודעה ליה, אודעה הוא דלא הות ליך שבועתו אלא . דלא מגלינא לאלהי ישראל א"ל ר' חייא בר אבא לר׳ יוחנן כמאן כר׳ מתיא בן חרש דשרי להטיל סם בפיו בשבת. א"ל ר' יוחוז רהחושש רפיו מטילין לו סם בשבת דברי הכל היא ולא באחרת שחולקין. נימא מסייעא ליה לר' יוחנן הא דתניא שחולקן. ניכוא מסייעא ליה לר' יוחנן הא דתניא מי שאחזו ירקון מאכילין אוחו רשר חמור. מי מחצר כבד שלו, והחושש רפיו מטיליז לו מח רשרה בפין מטילין לו טם בשבות דברי ר' מתיא בן חרש, וחכ"א באלו אין בהן משום רפואה. באלו לאו רפואה, ודחי לא למעוטי הקזת הדם לסרונכי. ולא

הבי נמי מסתברא שלשה דברים בו'. ריצ"א ל"ג הכי נמי מסתברא אלא הכי גרים תא שמע שלשה דברים משום דמאי אולמיה דהא מהא דאייתי כבר ונראה לי דשפיר מייתי דברייתא קמייתא לא מיתני בה מקיז דם לסרונכי ולהכי הוי דוחק הא דמוקמינן למעוטי

מהיז דם לסרונכי מה שלא החכר בה אבל מהא מייתי שפיר מאי לאו באלו אתרתי דסיפא דסליק מינה קאי ולמעוטי מקיז דם לסרונכי דקא תני רישה והי (שמה) משום דבכל דוכתא נשאר הכי נמי מסתברא בשביל זה אין למוחקו דבפרק קמא לקידושין (כו:) גבי מעשה (ה) במדוני אחד) יש הכי נמי הי [מסתברא] שאינו נשאר ובפרק הזהב (בבא מליעא דף יש [ג"כ] הכי נמי מסתברא מי: 0 יש שאינו נשאר בשמעתא דמטבע אין :(עשה חליפין לפירוש רש"יי

למקטליה בדבר הנזרק תניא כוותיה דשמואל כשהורגין אותו אין הורגין אותו אלא בדבר הנזרק דחייף ביה מסתכן דנכית ליה מיית דחייף ביה מסתכן מאי תקנתיה נישלח מאניה (6) ונירהים רב הונא בריה דרב יהושע חף ביה חד מינייהו בשוקא שלחינהו למאניה ורהים אמר קיימתי בעצמי יהחכמה תחיה בעליה דנכית ליה מיית מאי תקנתיה אמר אביי ניתי משכא דאפא דדיכרא וניכתוב עליה אנא פלניא בר פלניתא אמשכא דאפא דיכרא כתיבנא עלך כנתי כנתי קלירום ואמרי לה קנדי קנדי קלורום יה יה ה'

צבאות אמן אמן סלה ונשלחינהו למאניה ולקברינהו בי קברי 🕲 עד תריםר ירחי שתא ונפקינהו ונקלינהו בתנורא ונבדרינהו לקממיה אפרשת דרכים והגך תריםר ירחי שתא כי שתי מיא לא לישתי אלא בגובתא דנחשא דילמא חזי בבואה דשירא וליסתכן כי הא יידאבא בר מרתא הוא אבא בר מניומי עבדא ליה אימיה גובתא דדהבא 🌣: ועוד אמר ר' מתיא: אר' יוחנו חש בצפידנא אזל גבה דההיא מטרוניתא עבדא ליה מלתא חמשא ומעלי שבתא אמר לה בשבת מאי אמרה ליה לא צריכת אי מצמריכנא מאי אמרה ליה אישתבע לי (י) דלא מגלית אישתבע לאלהא דישראל לא מגלינא נפק דרשה בפירקא והא אישתבע לה לאלהא דישראל לא מגלינא הא לעמו ישראל מגלינא והא איכא חלול השם דמגלי לה מעיקרא מאי עבדא ליה אמר רב אחא בריה דרב אמי מי שאור שמן זית ומלח רב יימר אמר שאור גופיה שמן זית ומלח רב אשי אמר משחא דגדפא דאווזא אמר אביי אגא עבדי לכולהו ולא איתפאי עד דאמר לי ההוא טייעא אייתי קשייתא דזיתא דלא מלו תילתא וקלינהו בנורא אמרא חדתא ואדביק בככי דריה עבדי הכי ואיתסאי ממאי הוה מחמימי חמימי דחיםי ומשיורי כסא דהרסנא ומאי סימניה כד רמי מידי בככיה ואתא דמא מבי דרי רבי יוחנן כי חש בצפידנא עבד הכי בשבתא ואיתסי ורבי יוחנן היכי עביד הכי אמר ר"נ בר יצחק שאני צפידנא הואיל ומתחיל בפה וגומר בבני מעיים אמר ליה רב חייא בר אבא לר' יוחנן כמאן כר' מתיא בן חרש דאמר החושש בפיו מטילין לו סם בשבת א"ל שאני אומר בזו ולא באחרת לימא מסייע ליה מי שאחזו ירקון מאכילין אותו בשר חמור מי שנשכו כלב שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת דברי ר' מתיא בן חרש וחכ"א באילו אין בהם משום רפואה באלו למעוטי מאי 🖘 מאי לאו למעוטי סם לא למעוטי מקיזין דם לסרונכי ה"נ מסתברא דתניא שלשה דברים א"ר ישמעאל בר' יוסי ששמע משום רבי מתיא בן חרש מקיזין דם לסרונכי בשבת ומי שנשכו כלב שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו ממילין לו סם בשבת וחכ"א באילו אין בהן משום רפואה באילו למעומי מאי מאי לאו אתרתי בתרייתא ולמעומי דרישא לא אתרתי 🛈 דרישא קמייתא ולמעומי דסיפא

למקטליה בדבר הנורק. למ"ד רוח רעה שורה עליו לא יקרב אללו להרגו בידים אלא זורק בו חץ או סכין והורגו: דחייף ביה. המתחכך בו: דנכים ליה. שהכלב נושכו: נישלה למאניה. יפשיט בגדיו: משכח דחפח. הוא הלבוע ובלע"ז פוטויי"ש: דחפח דיכרח.

לבוע זכר: בגובתא דנחשא. על ידי קנה של נחשת: דילמה חזי לבבוחיה דשד. שקפץ מן הכלב עליו ומסתכן: לפידנת. חולי השינים והחניכים ומתחיל בפה וגומר בבני מעיים ומסוכן הוא: מטרוניתא. נכרית היתה: עבדה ליה רפוחה חמשה ומעלי שבתח. יום ה׳ בשבת וע״ש: והחיכה חלול השם. שהיא סבורה שעבר על שבועתו: דמגלי לה מעיקרא. מההיא שעתא גלי לה לא נשבעתי לך כי כך אמרתי: משחא דגדפא דחוות. שומן מוח עלם קטן שברחש כנף העוף שקורין כניי"ל סכה אותו על לדעיו: השייתה דויתי. גרעיני זיתים: דלא מלו סילסא. שלא הביאו שליש: המרה הדתה. על מר חדש שקורין פושוי"ר: ודביק בככי דדריה. הדבק בשורת השינים: ממחי הוי. על ידי מה בא החולי הזה: מחמימי חמימי דחיטי. האוכל פת חמה יותר מדאי: כפא דהרפנא. דגים מטוגנים עם הקמח בשמן שלהן: שיורי. שעבר עליו הלילה: מחי סימניה. של חותו חולי: כד רמי מידי בככיה. כשנותן כלום בשיניו זב הדם משורת שיניו: ורבי יוחגן היכי עביד הכי וכו'. לא גרסינן לה הכא אלא במסכת ע"ז (1): כמחן עביד ר' יוחנן. לתת סס בשבת בשביל חולי השינים דקאמר לה אי מלריכנא מאי: שאני אומר בוו. מודים לו חכמים שהיא רפואה ד) לו בכלב שוטה בחצר כבד שלו: ירקון. חולי שפניו מוריקות: הכי גרסינן וחכמים חומרים בחלו חין בהן משום רפוחה בחלו למעועי מחי לאו למעוטי סס. והכי קאמרי ליה בשתים הראשונות אין זו רפואה גמורה לעבור עליהן דבר תורה ולמעוטי סם דיש בו משום רפואה: לא למעוטי מקיזין דם לסרוגרי. בשבת לעולם אכולי הנך פליגי ומאי באלו משום דשמעוה לר' מתיא דאמר אכתי אחריתי: לסרונכי. חולי ששמו אשטרנגליו"ן הוא בו"ן מלנט ובההיא מודה ליה: ה"ג הכי נמי מסתברה דתניא שלשה דברים אמר רבי אלעזר בן עזריה משום ר' מתיא בן חרש מקיזין דם לסרוככי בשבת ותי שנשכו כלב שוטה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת וחכמים אומרים

ובס"א: דיכראז. גיטין לו: מו"ק כו:ן, ג) ע"ו כח., ד) [ל"ל ולח], ה) רש"ח, ו) [ושם ד"ה ופרין, ו) [ועי תום' זכחים יג. ד"ה דיקא נמין,

תורה אור השלם 1. כִּי בְּצֵל הַחָּכְמָה בְּצֵל זַרָּבֶּטֶף וְיִתְרוֹן דֵּעַת הַחְבָמָה תְּחַיֶּה בְעָלֶיהָ: קהלת ז יב

הגהות הב"ח

(א) גם' מאי תקנתיה נישלח מאניה וגשדינהו קמיה ונירסיט וכי הא ושדי קמיה ורהיט אמר: בפרשת דרכים עד תריסר ירחי שתא לבתר הכי נפקינהו ונקלינהו: (ג) שם גוכתא :ואתסי ועוד . ללהבא (ד) שם אי מנטריכנא מאי ליה אישתבע לאלהא דישראל ללח מגלית אישתבע לה לאלהא דישראל לא מגלינא גליא ליה נפק דרשה כו' לאלהא דישראל הוא דלא מגלינא הא לעמא ישראל מגלינא: (ה) שם למעוטי מאי לאו כל"ל ומי' מאי נמחק: (ו) שם לא אתרתי קמייתא כל"ל ותי׳ דרישה נמחק: . במסכת ע"ז. נ"ב ע"ש דף כת נו"ל: (מ) תום' ד" כת עיתו. (מ) דמום דיים ה"נ וכו' מעשי במרוני אחד יש ה"נ מסתברא שאינו נשאר במסקנא ונפ׳ הזהנ

באלו אין בהם משום רפואה באלו למעוטי מאי לאו אחרתי בחרייתא ולמעוטי דרישא לא אחרתי דרישא ולמעוטי דסיפא: